

PROLOOG

SCHEMERING
WOENSDAG 7 SEPTEMBER

Achter de bakstenen muur om Harvard Yard gluren vier hoge schoorstenen en een dak van grijs leisteen tussen de boomtakken door.

Het achttiende-eeuwse gebouw biedt een welkome aanblik en staat in een rechte lijn niet meer dan een kwartier verderop. Maar het was niet slim om te gaan lopen. Het was dom van me om een lift te weigeren. Zelfs in de schaduw lijkt het hier buiten wel een oven. Er staat geen zuchtje wind en er beweegt helemaal niets in de warme, vochtige lucht.

Als ik niet in de verte verkeer had gehoord, af en toe een voetganger was tegengekomen en de vliegtuigstrepen in de lucht had gezien, had ik kunnen denken dat ik de enig overgebleven mens was na een apocalyps. Ik heb nog nooit meegemaakt dat de campus van Harvard er zo verlaten bij lag, behalve misschien tijdens een bomalarm. Maar ik heb ook nog nooit zulk extreem weer meegemaakt in dit deel van de wereld, en dan tel ik sneeuwstormen en ijskoude poolwinden niet mee.

Daar zijn de mensen in New England aan gewend, maar niet aan temperaturen tegen de veertig graden. De zon staat als een gesmolten gele vlek aan een witte hemel, waar de hitte het blauw uit heeft gebleekt, zoals ik het heb horen beschrijven. *Het broeikas-effect. De opwarming van de aarde. Een straf van God. Het werk van de duivel. Mercurius retrograde. El Niño. De eindtijd.*

Dat zijn een aantal verklaringen voor een van de ergste hittegolven in de geschiedenis van Massachusetts. In het Cambridge

Forensic Center, mijn hoofdkwartier, heerst topdrukte, en daarin schuilt meteen het paradoxale van wat ik doe. Als de omstandigheden slecht zijn, is alles bij ons normaal. Zijn ze slechter, dan gaat het bij ons goed. Het feit dat ik in deze onvolmaakte wereld verzekerd ben van werk, is zowel een zegen als een vloek.

Terwijl ik in de verstikkende hitte de kortste weg dwars over de campus neem, denk ik na over de lezing die ik morgenavond moet geven in de Kennedy School of Government. Een intelligent verhaal, wat woordspelingen, een paar opzienbarende gebeurtenissen; misschien is mijn zus Dorothy niet zo nutteloos als ik altijd heb gedacht. Ze zegt dat ik onderhoudend moet zijn als ik wil dat een zaal vol beleidsmakers en verwende intellectuelen van de beste universiteiten naar me luistert. Misschien verplaatsen ze zich zelfs heel even in mij als ik ze deelgenoot maak van de duistere kant van het leven, de onderbuik, de enge kelder die niemand wil betreden of zelfs maar wil zien.

Zolang ze maar niet verwachten dat ik ongevoelige grapjes ga herhalen, en zeker niet de geestigheden die ik voortdurend van de politie hoor of de verschrikkelijke slogans die op T-shirts en kof-fiemokken worden afgedrukt. ONZE DAG BEGINT ALS DIE VAN U AFLOOPT. Dat ga ik niet zeggen, ook al is het waar. Maar ik denk dat een grapje als ‘Als de nood aan de man is, ben ik uw vrouw’ wel moet kunnen. Rampen zijn mijn beroep. Ik kom mijn bed uit voor vreselijk nieuws. Tragische voorvallen vormen mijn levensonderhoud, en de cyclus van leven en dood blijft altijd ongebroken, hoe hoog ons IQ ook is.

Volgens mijn zus moet ik op die manier morgenavond aan honderden invloedrijke studenten, faculteitsleden, politici en wereldleiders uitleggen wat ik doe. In mijn ogen hoef ik helemaal niets uit te leggen. Maar kennelijk is dat toch nodig, zei Dorothy gisteravond via de telefoon, terwijl onze oude moeder op de achtergrond luid tekeering over haar diefachtige Zuid-Amerikaanse huishoudster, die – echt waar – Honesty heet. Het schijnt dat Honesty weer grote hoeveelheden sieraden en geld steelt, de pillen van mijn moeder verstoppt, haar eten opeet en de meubels verschuift in de hoop dat ze erover zal struikelen en een heup zal breken.

Honesty doet niets van dat alles. Dat heeft ze nooit gedaan en dat zal ze nooit doen. Soms is het geen voordeel om een bijna fo-

tografisch geheugen te hebben. Ik kan me het telefonische drama van de vorige avond nog woordelijk herinneren, inclusief de delen in het Spaans. En intussen hoor ik Dorothy's zelfverzekerde stem weer in mijn oren, die me ratelend adviseert hoe ik de aandacht van de toehoorders moet vasthouden, want die zal ik zeker verliezen als ik haar advies niet opvolg.

Ze zei: Loop het podium op en kijk met een uitgestreken gezicht de zaal door. Dan zeg je: 'Welkom, ik ben dokter Kay Scarpetta. Ik behandel patiënten zonder afspraak en ik kom ook op huisbezoek. Sterft u niet van verlangen om door mij behandeld te worden? Dat kan geregeld worden.' En dan knipoog je.

Wie kan daar weerstand aan bieden? Dat moet je tegen ze zeggen, Kay! Iets wat grappig en sexy is en niet politiek correct. Daarna eten ze uit je hand. Voor deze ene keer moet je eens goed naar je zusje luisteren. Ik was nooit zo ver gekomen als ik niet het een en ander had geweten over publiciteit en marketing.

Een van de grootste problemen van begrafenisondernemers, medewerkers van een mortuarium en andere mensen met doodsaai baantjes – en dat bedoel ik niet grappig – is dat ze totaal niet weten hoe je iets moet promoten of verkopen, want waarom zouden ze moeite doen? Nou ja, eerlijk gezegd zijn begrafenisondernemers er beter in dan die lui bij jou. Het is niet jouw werk om een dode er presentabel te laten uitzien of te zorgen dat hij in een mooie kist ligt. Dus je hebt alle nadelen van het uitvaartwezen, maar niets te verkopen en niemand die dank je wel zal zeggen.

Mijn hele carrière als forensisch patholoog heeft mijn jongere en enige zus mijn werk gelijkgesteld met dat van een begrafenisondernemer of gewoon iemand die de troep opruimt waar niemand anders zich mee wil bezighouden.

Op de een of andere manier is dat het logische vervolg op het feit dat ik voor onze stervende vader zorgde toen ik een kind was. Ik was degene die je moest halen als iets pijnlijk of walgelijk was en afgehandeld of opgeruimd moest worden. Als er een dier werd overreden, als er een vogel tegen het raam vloog of als onze vader weer eens een bloedneus had, rende mijn zusje gillend naar mij toe. Dat doet ze nog steeds als ze iets nodig heeft, te pas en te onpas.

Maar in deze fase van mijn leven moet ik er rekening mee hou-

den dat we er geen van beiden jonger op worden. Ik heb besloten mijn best te doen om zo onbevooroordeeld mogelijk over haar te denken, ook al is mijn zus wellicht de grootste egoïst die ik ooit heb gekend. Maar ze is ook slim en getalenteerd, en ik ben zelf ook geen heilige. Ik moet toegeven dat ik koppig mijn ogen gesloten heb voor haar verdiensten, en dat is niet eerlijk.

Het is best mogelijk dat ze echt weet waar ze het over heeft als ze beweert dat ik minder als een jurist of een laboratoriumrapport moet klinken en meer als een wijsgeer of een dichter. Ik moet meer volume, meer helderheid en meer kleur aanbrengen. Dat heb ik in gedachten gehouden toen ik mijn openingszinnen schreef, en ik heb er aanwijzingen bij gezet zoals onderstrepingen voor extra nadruk en pauzes voor gelach.

Ik neem een slokje water, dat warm genoeg is om thee van te zetten. Mijn zonnebril glijdt steeds langs mijn bezwete neus naar beneden en ik duw hem omhoog. De zon is een meedogenloze smid die erop los hamert in het felle vuur van de schemering. Zelfs mijn haar is warm, terwijl mijn lage pumps van geelbruin leer over de stenen tikken. Ik ben nog maar tien minuten van mijn bestemming verwijderd. In gedachten neem ik mijn praatje door: *Goedenavond, faculteitsleden, studenten, vakgenoten, wetenschappers en andere voorname gasten.*

Als ik hier rondkijk, zie ik winnaars van de Pulitzerprijs en de Nobelprijs, wiskundigen en astrofysici die tevens schrijven, schilderen en musiceren. Een opmerkelijk gezelschap van de beste en slimste mensen. We zijn bovendien buitengewoon vereerd met de aanwezigheid van de gouverneur, de minister van Justitie, verscheidene senatoren en Congresleden, mensen van de media en vooraanstaande zakenlieden. Achterin zie ik mijn goede vriend en voormalige mentor generaal John Briggs wegduiken op zijn stoel en huiveren bij de gedachte dat ik hier sta. (Pauze voor gelach.)

Voor degenen die het niet weten: hij is het hoofd van de forensische dienst van het leger, het AFMES. Met andere woorden, als een dergelijke positie bestond, zou generaal Briggs de lijkschouwer-generaal van de Verenigde Staten zijn. En straks zal hij me bijstaan tijdens het vragenrondje, waarin we de ramp met het ruimteveer Columbia in 2003 zullen bespreken.

We zullen vertellen wat de materiaalleer en de luchtvaartge-

neeskunde ons daarover hebben verteld, en ook wat we hebben ontdekt door de bestudering van de overblijfselen van de zeven astronauten, die waren verspreid over een Texaans gebied van zo'n tachtig kilometer...

Ik moet het Dorothy nageven: ze heeft flair, en het raakt me dat ze overkomt voor de lezing, hoewel ik geen idee heb waarom. Ze zegt dat ze het niet zou willen missen, maar ik geloof haar niet. In de acht jaar dat ik hoofd ben van het CFC is mijn zus nog nooit in Cambridge geweest. Mijn moeder ook niet, maar die houdt niet van reizen en begint er ook niet meer aan. Ik weet niet wat Dorothy's excuus is, behalve dat ze tot nu toe nooit belangstelling heeft gehad.

Het is jammer dat ze net vanavond naar Boston moet vliegen. Noodgevallen daargelaten eten mijn man Benton en ik op de eerste woensdag van de maand in de Harvard Faculty Club, waarvan ik geen lid ben. Hij wel, en niet vanwege zijn positie bij de FBI. Dat levert geen gunsten op bij Harvard, het Massachusetts Institute of Technology (MIT) of andere Ivy League-instellingen in de buurt.

Maar als consulterend forensisch psycholoog in het aan Harvard gelieerde McLean Hospital in het naburige Belmont kan mijn man, die analist is bij de criminele inlichtingendienst van de FBI, wanneer hij maar wil beschikken over de mooiste bibliotheken en musea en de beste deskundigen ter wereld. En hij kan naar believen gebruikmaken van de Faculty Club.

We kunnen zelfs een gastenkamer reserveren, en dat hebben we meer dan eens gedaan als we iets te veel whisky of wijn hadden gedronken. Maar dat gaat niet gebeuren nu Dorothy vanavond aankomt. Eigenlijk had ik geen ja moeten zeggen toen ze vroeg of ik haar later op de avond wilde ophalen en bij haar dochter Lucy wilde afzetten, want daardoor zullen Benton en ik pas na middernacht thuis zijn.

Ik weet niet waarom Dorothy het speciaal aan mij heeft gevraagd, tenzij het haar manier is om ervoor te zorgen dat we even alleen zijn. Toen ik zei dat ik er zou zijn en dat Benton ook mee zou komen, antwoordde ze: 'Natuurlijk. Nou ja, het maakt niet uit.' Maar op het moment dat ze het zei, besepte ik dat het wel

uitmaakte. Ze wil iets onder vier ogen met mij bespreken, en als we vanavond de kans niet krijgen, komt het daarna wel.

Mijn zus heeft een open ticket genomen, en ik moet er onwillekeurig aan denken hoe heerlijk het zou zijn als ik haar verkeerd beoordeeld blijk te hebben. Misschien komt ze naar New England omdat ze hetzelfde gevoel heeft als ik. Misschien wil ze eindelijk vriendinnen worden.

Wat zou het prachtig zijn als we op één lijn zouden zitten met betrekking tot onze bejaarde moeder en tot Lucy, haar partner Janet en hun geadopteerde negenjarige zoon Desi. En tot hun nieuwe gezinslid Tesla, een bulldogpup uit het asiel die een tijdje bij Benton en mij in Cambridge logeert. Iemand moet haar opvoeden, en onze windhond Sock wordt oud en vindt het leuk om gezelschap te hebben.

Mijn schoenen ritselen door het warme, droge gras en onder mijn kleren loopt het zweet over mijn borst en rug. Ik ben weer in beweging en blijf zo veel mogelijk in de schaduw, terwijl de zon daalt en de schuine lichtstralen zich steeds verplaatsen.

Elke keer als ik ben ontsnapt aan de gloed, weet die me toch weer te vinden. Het ommuurde centrum van de campus is een doolhof door de vele paden die de grasvelden en binnenplaatsen met elkaar verbinden. De statige, met klimop begroeide gebouwen voldoen helemaal aan het stereotype, en ik weet nog hoe ik me voelde toen ik hier op mijn vijftiende een rondleiding kreeg. Het is alsof ik met elke stap terugga naar die verbazingwekkende, maar ook droevige tijd.

In mijn laatste jaar op high school maakte ik een paar tochtjes buiten Florida om colleges te bezichtigen en te ontdekken wat ik met mijn leven zou kunnen doen. Ik zal nooit vergeten dat ik precies op deze plek liep en me tegelijkertijd zielsgelukkig en vreemd ongemakkelijk voelde. De herinnering wordt verdrongen door een trilling; het lijkt wel of er een groot insect rondzoemt.

Ik blijf staan op het gloeiendhete pad, kijk om me heen en zie een drone hoog boven de Yard vliegen. Dan beseft ik dat het zoemen van mijn eigen telefoon komt, gedempt door mijn jasje, waarin ik hem heb weggestoken om hem te beschermen tegen de hitte en de zon. Ik kijk wie er belt. Het is onderzoeker Pete Marino van de politie van Cambridge. Ik neem op.

‘Is er iets gaande waarvan ik niet op de hoogte ben?’ zegt hij meteen. De verbinding is heel slecht.

‘Ik geloof het niet,’ zeg ik verbaasd terwijl ik sta te bakken op de stenen.

‘Waarom ben je lopend? Je moet niet lopen in deze hitte.’ Hij klinkt kortaf en geïrriteerd, en ik weet meteen dat dit geen vriendschappelijk gesprekje is. ‘Waar ben je verdomme mee bezig?’

‘Boodschappen.’ Ik voel me aangevallen door zijn toon. ‘En nu ben ik op weg naar Benton.’

‘Waarvoor?’ vraagt Marino. De verbinding wordt steeds slechter, dan weer goed, en hapert nog eens voor hij weer beter wordt.

‘Ik ben op weg naar mijn man om samen te gaan eten,’ antwoord ik met enige ironie. Ik heb geen zin vandaag nog een gespannen gesprek te voeren. ‘Is alles in orde?’

‘Misschien moet ik dat aan jou vragen.’ Opeens dreunt zijn harde stem pijnlijk in mijn rechteroor. ‘Waarom ben je niet met Bryce?’

Mijn kantoormanager, een echte kletskaus, moet Marino hebben verteld dat ik op Harvard Square heb geweigerd weer in de auto te stappen en dat ik daarmee het protocol heb verbroken en roekeloos ben omgesprongen met mijn veiligheid.

Voordat ik antwoord kan geven, valt Marino me aan alsof ik verdacht word van een misdrijf. ‘Je bent anderhalf uur geleden uit de auto gestapt en misschien twintig minuten in The Coop geweest,’ zegt hij. ‘En toen je eindelijk de winkel op Massachusetts Avenue uit kwam, waar ben je toen naartoe gegaan?’

‘Ik moest nog een boodschap doen op Arrow Street.’ De paden in de Yard vormen een spinnenweb van klinkers en ik merk dat ik voortdurend moet bijsturen om het meest directe, snelste en koelste pad te nemen.

‘Wat voor boodschap?’ Alsof hij daar iets mee te maken heeft.

‘Ik moest naar het Loeb Center om kaartjes te halen voor *Waitress*, die musical van Sara Bareilles.’ Mijn geforceerde beleefdheid raakt een beetje op. ‘Ik dacht dat Dorothy daar misschien wel naartoe zou willen.’

‘Als ik het zo hoor, gedroeg je je alsof je knetter was.’

‘Pardon?’ Ik sta stil.

‘Zo is het beschreven.’

‘Door wie? Door Bryce?’

‘Nee. Iemand heeft de alarmcentrale gebeld om over jou te klagen,’ zegt Marino tot mijn stomme verbazing.

Hij stelt me ervan op de hoogte dat de alarmcentrale een melding heeft gekregen over ‘een jongeman en zijn oudere vriendin’, die om ongeveer kwart voor vijf vanmiddag stonden te ruziën op Harvard Square.

De jongeman was volgens de beschrijving achter in de twintig, had rossig haar, droeg een blauwe capribroek, een wit t-shirt, sportschoenen en een dure zonnebril, en hij had een tatoeage van een hennepblad. Dat laatste klopt niet, maar de rest wel.

De bezorgde burger die de politie belde, had me kennelijk herkend van het journaal en zijn beschrijving van mijn kleren is verontrustend accuraat. Ik heb inderdaad een kaki rok en jasje aan, een witte blouse en lichtbruine leren pumps. Het is helaas ook juist dat ik een ladder in mijn panty heb en ik zal hem uittrekken en weggoeien zodra ik mijn bestemming heb bereikt.

‘Ben ik bij naam genoemd?’ Ik kan het niet geloven.

‘De melder zei zo’n beetje dat dokter Kay Scarpetta ruzie had met haar pot rokende vriendje en de auto uit gesprongen was.’ Marino geeft weer zo’n kulopmerking door.

‘Ik ben niet de auto uit gesprongen. Ik ben als een normaal mens uitgestapt, en hij bleef achter het stuur zitten praten.’

‘Weet je zeker dat hij niet is uitgestapt en het portier voor je heeft opengehouden?’

‘Dat doet hij nooit, en ik wil het ook niet. Misschien heeft iemand dat gezien en heeft die iemand daaruit afgeleid dat hij boos was. Bryce deed zijn raampje open, zodat we nog iets tegen elkaar konden zeggen, en dat was alles.’

Marino laat me weten dat ik vervolgens grof in de mond en handtastelijk werd en dat ik Bryce door het open raampje waar ik het net over had een klap heb gegeven en hem herhaaldelijk met mijn wijsvinger in de borst heb geprikt. Hij schreeuwde alsof ik hem angst aanjoeg en pijn deed. Kortom, wat een gelul. Maar ik zeg niets, omdat ik een ongemakkelijk gevoel in mijn buik heb, een hol, strak gevoel dat voor mij gelijkstaat met een rode waarschuwingsvlag.

Marino is politiemans. Ik ken hem al een eeuwigheid, maar Cambridge is zijn territorium. In theorie zou hij het me moeilijk kunnen maken als hij dat wil, en dat is een nieuwe en vreemde gedachte. Hij heeft me nog nooit gearresteerd – niet dat daar

ooit een goede reden voor is geweest. Maar hij heeft me zelfs nog nooit een parkeerbon gegeven of een waarschuwing wegens schuin oversteken. Professionele beleefdheid is tweerichtingsverkeer. Als je niet oppast, kan het echter heel snel een doodlopende straat worden.

‘Ik geef toe dat ik misschien een beetje uit mijn hum was, maar het is niet waar dat ik iemand heb geslagen...’ begin ik.

‘Laten we beginnen met het eerste deel van je verklaring,’ valt de rechercheur me in de rede. ‘Hoeveel is een beetje?’

‘Is dit een verhoor of zo? Moet je me niet op mijn rechten wijzen? Moet ik een advocaat bellen?’

‘Je bent zelf jurist.’

‘Ik maak geen grappen, Marino.’

‘Ik ook niet. Een béetje uit je hum? Ik vraag het omdat hij zei dat je aan het schreeuwen was.’

‘Voor- of nadat ik hem had geslagen?’

‘Het helpt niet als je nijdig wordt, doc.’

‘Ik ben niet nijdig, maar laten we even nadenken over wie je het hebt. Laten we daarmee beginnen. Want je weet hoe Bryce kan overdrijven.’

‘Wat ik weet, is dat jullie kennelijk aan het vechten waren en de orde verstoorden.’

‘Heeft hij dat echt gezegd?’

‘De getuige wel.’

‘Welke getuige?’

‘De klager die het heeft gemeld.’

‘Heb je die getuige zelf gesproken?’

‘Ik kon niemand vinden die iets gezien heeft.’

‘Dus je hebt gezocht,’ merk ik op.

‘Toen de melding was binnengekomen, ben ik naar het plein gegaan en heb ik een beetje rondgevraagd. Met het bekende resultaat. Niemand heeft iets gezien.’

‘Precies. Dit is belachelijk.’

‘Ik ben bang dat iemand je in de problemen wil brengen.’ Dit hebben we in de loop der jaren al zo vaak meegemaakt.

Marino leeft in de angstige overtuiging dat er iets verschrikkelijks met mij gaat gebeuren. Maar eigenlijk maakt hij zich bezorgd om zichzelf. Zo was het ook met zijn ex-vrouw Doris voordat ze

er uiteindelijk vandoor ging met een autoverkoper. Marino kent het verschil niet tussen afhankelijkheid en liefde. Voor hem voelen ze hetzelfde.

‘Als je belastinggeld wilt verspillen, kun je de bewakingsbeelden van het plein bekijken, vooral die van de camera’s voor The Coop,’ stel ik voor. ‘Dan zul je zien dat ik niemand geslagen heb, en zeker Bryce niet.’

‘Ik vraag me af of dit iets te maken heeft met je lezing bij de Kennedy School morgenavond,’ zegt Marino. ‘Dat is in het nieuws, omdat het controversieel is. Toen jij en generaal Briggs besloten een presentatie te geven over het ruimteveer, hadden jullie kunnen verwachten dat er allerlei gekken op zouden reageren. Er zijn mensen die denken dat de Columbia is neergeschoten door een ufo. En dat het ruimteprogramma daarom is afgelast.’

‘Ik wacht nog steeds op de naam van die zogenaamde getuige, die leugens heeft staan vertellen tegen de alarmcentrale.’ Ik heb geen zin in zijn preek over samenzweringstheorieën en de problemen die de aanhangers daarvan kunnen scheppen bij de Kennedy School.

‘Hij wilde niet tegen de telefonist zeggen wie hij was,’ antwoordt Marino. ‘Waarschijnlijk heeft hij een van die prepaidtelefoons die je hier overal kunt kopen. Het is zo’n nummer waarvan je de eigenaar niet kunt achterhalen. Niet dat we dat al hebben opgegeven, maar daar ziet het naar uit. Dat maken we tegenwoordig steeds vaker mee.’

Ik loop door de schaduw van een enorme oude eik met lage, brede takken, die er veel te weelderig en te groen uitziet voor september. De hitte ligt op me als een brandende hand, die alles platdrukt en het leven eruit wegschroeit, en ik hang mijn shopper aan de andere arm. Mijn aktetas is ook behoorlijk zwaar door de laptop, de papieren en de andere persoonlijke bezittingen die erin zitten, en de brede band snijdt in mijn schouder.

‘Waar ben je precies?’ Marino’s stem valt steeds weg.

‘Ik neem een kortere weg.’ Ik heb geen zin hem precies te vertellen waar ik ben. ‘En jij? Je klinkt heel gedempt en op andere momenten weer enorm hol. Zit je in de auto?’

‘Hoe ben je gelopen? Via de Johnston Gate, zodat je de Yard kunt oversteken naar Quincy Street?’

‘Hoe zou ik anders moeten gaan?’ Ik ben een beetje ademloos van het lopen en ontwijk zijn vraag.

‘Dus je bent vlak bij de kerk,’ zegt hij.

‘Waarom vraag je dat? Kom je me arresteren?’

‘Zodra ik mijn handboeien heb gevonden. Heb jij ze misschien ergens gezien?’

‘Vraag het anders aan je huidige vriendinnetje.’

‘Je verlaat de Yard door het hek tegenover de musea. Je weet wel, dan zie je aan de andere kant van de muur links van je dat verkeerslicht.’ Het lijkt eerder een opdracht dan een aanname of een vraag.

‘Waar ben jij?’ Ik word steeds achterdochtiger.

‘Dat is de rechtste weg,’ zegt hij. ‘Langs de kerk en de Quad.’

2

Ik loop door het zwarte smeedijzeren hek in de muur om de Yard en kijk in Quincy Street naar links en naar rechts.

Aan de overkant wordt een heel blok in beslag genomen door het onlangs gerenoveerde, zes verdiepingen hoge Harvard Art Museum: baksteen, beton en een glazen piramidedak. Ik wacht bij een rij geparkeerde auto’s, die schitteren in het schuine, langzaam afzwakkende zonlicht, en ik kijk op mijn telefoon om erachter te komen hoe laat en hoe warm het is.

Om tien over halfzeven is het met vierendertig graden nog steeds drukkend warm; ik weet niet wat ik me even geleden in het hoofd heb gehaald. Maar ik kon gewoon niet meer tegen het ononderbroken geratel van Bryce toen hij langs de rivier naar de Anderson Memorial Bridge reed, bij het Weld Boathouse met zijn rode dak rechts afsloeg en John F. Kennedy Street volgde tot aan Massachusetts Avenue.

Ik wilde geen woord meer horen en zei tegen hem dat hij niet op me behoefde te wachten toen ik voor de boekwinkel van de universiteit, The Coop, uit de SUV stapte. Zelfs bij het ellendigste weer is het altijd druk op Harvard Square, met zijn winkels en

metrohalte. Er zijn daar op elk uur van de dag voetgangers en bedelaars te vinden.

Bryce had een betere plek kunnen kiezen om zijn raampje naar beneden te doen en als een toyboy ruzie te maken met zijn bazin, die oud genoeg is om een cougar te lijken. Hij wilde niet luisteren en weigerde weg te gaan, en hij begon een beetje hysterisch te klinken, wat helaas bij zijn persoonlijkheid hoort. Hij wilde dat ik officieel aangaf waarom ik niet langer van zijn diensten gebruik wilde maken en dat ik hem precies vertelde of hij 'iets had gedaan'. Hij bleef maar herhalen dat hij gewoon wist dat hij 'iets had gedaan', en hoe vaak ik het ook ontkende, hij wilde niet luisteren.

De nieuwsgierige omstanders spitsten hun oren. Een dakloze man die voor de cvs op de stoep zat en zijn kartonnen bord omhooghield om schaduw te hebben, staaarde naar ons met de kraalogen van een ekster. Het was niet echt een ideale plek om een voertuig te parkeren met op de portieren het opschrift OFFICE OF THE CHIEF MEDICAL EXAMINER en het wapen van het CFC: een blauwe weegschaal en esculaap. De achterruiten van de SUV zijn verduisterd, en ik weet hoeveel impact het heeft als een van onze officiële voertuigen ergens arriveert.

Nadat ik Bryce ertoe had weten te bewegen te vertrekken, kocht ik bij The Coop cadeautjes voor mijn moeder en mijn zus. Toen ik eindelijk van de airconditioning weer de brandende hitte in stapte, keek ik eerst of mijn vasthoudende kantoormanager echt weg was voordat ik Brattle Street in liep.

Ik ging langs het American Repertory Theater, het ART in het Loeb Center, om zes kaartjes voor *Waitress* op te halen. Ik had de beste stalleplaatsen genomen die er waren. Daarna ging ik terug naar Massachusetts Avenue, liep over de Yard en kwam uiteindelijk terecht waar ik nu ben, in Quincy Street.

Ik loop langs het Carpenter Center for the Visual Arts en moet er verschrikkelijk uitzien. En dat na alle moeite die ik heb gedaan voor ik zo dom was om bij Bryce in de auto te stappen; ik heb op kantoor nog gedoucht en dit pakje aangetrokken, waar nu allemaal kreukels en zweetvlekken in zitten. Ik heb Bentons favoriete parfum opgedaan, Amorvero, een Italiaans merk dat hij alleen daar kan kopen. Het is de huisgeur van Hotel Hassler in Rome, waar hij me ten huwelijk heeft gevraagd. Maar de exotische geur

blijkt helemaal verdwenen als ik aan mijn pols ruik terwijl ik moet wachten bij een kruising. De hitte stijgt in trillende golven op van het naar teer ruikende wegdek en ik hoor Marino's luide stem voordat ik hem zie.

'Je weet toch wat ze zeggen over het weer en honden die je niet naar buiten zou sturen, hè?'

Ik draai me om als ik het verhaspelde cliché hoor en daar staat hij, voor het verkeerslicht, met het raampje van zijn nachtblauwe SUV open. Nu weet ik waarom de ontvangst zo slecht was toen ik hem net aan de telefoon had. Ik vermoedde het al. Hij heeft in de buurt rondgereden, op zoek naar mij, en met mensen op de Square gepraat. Hij zet de alarmlichten aan en duwt op de claxon, en dan rijdt hij tussen het tegemoetkomende verkeer in naar me toe.

Marino parkeert de wagen dubbel en stapt uit. Ik geloof dat ik er nooit aan zal wennen om hem in een pak en met een stropdas om te zien. Mooie kleren zijn niet aan mensen als hij besteed. Niets past hem echt, behalve zijn eigen huid.

Hij is een meter achtennegentig en weegt ongeveer honderdtien kilo, maar dan kijk ik niet op vijftien kilo meer of minder. Zijn bruine, kaalgeschoren hoofd is zo glad als een gepolijste steen, hij heeft handen als kolenschoppen en zijn voeten zijn echte schuiten. Marino's schouders zijn zo breed als een deur, en hij gaat er prat op dat hij wel vijf keer mijn gewicht kan opdrukken.

Hij is op een primitieve manier knap met zijn grote, blozende gezicht, zijn zware wenkbrauwen en vooruitstekende neus. Hij heeft de kaken van een holbewoner en sterke witte tanden, en hij lijkt uit nette kleren te barsten als de Hulk. Elegante kleren en confectie lijken hem nooit echt te passen en het probleem wordt alleen maar erger als hij in zijn eentje winkelt, wat hij niet vaak doet en altijd impulsief. Het zou helpen als hij af en toe zijn kasten en garage zou uitmesten, maar ik weet vrij zeker dat hij dat nog nooit heeft gedaan.

Als hij is uitgestapt, zie ik dat de mouwen van zijn marineblauwe colbertje niet over zijn polsen komen. Zijn broek is ook te kort, zodat zijn grijze sokken te zien zijn, en zijn zwartleren sportschoenen zijn niet helemaal dichtgemaakt. De stropdas met de zwarte en rode strepen is veel te breed en komt mogelijk uit de

jaren tachtig, toen mensen strakke broeken met wijd uitlopende pijpen, Earth-schoenen en de vreemdste pakken droegen.

Hij heeft zijn redenen om bepaalde dingen aan te trekken en aan de das kleven ongetwijfeld bijzondere herinneringen, bijvoorbeeld aan een ontweken kogel, een volmaakt partijtje bowlen, de grootste vis die hij ooit heeft gevangen of een bijzonder goed eerste afspraakje. Marino gooit nooit iets weg wat betekenis voor hem heeft. Hij loopt tweedehandswinkels en uitdragerijen binnen, op zoek naar een verleden dat hem meer aanstaat dan het hier en nu. Ironisch, dat zo'n stoere kerel zo sentimenteel is.

'Kom mee. Ik zet je even af.' Zijn ogen gaan schuil achter de vintage Ray Ban Aviator die ik hem een paar verjaardagen geleden heb gegeven.

'Waarom zou ik een lift willen?' Het stenen pad dat van de betonnen stoep naar de Faculty Club leidt, is even verderop, op z'n hoogst nog een minuutje lopen.

Maar hij wil geen nee horen. Hij steekt een van zijn enorme handen op om het verkeer tegen te houden en voert me mee naar de overkant. Ik word niet echt vastgehouden, maar ik word toch gedwongen mee te gaan naar zijn politiewagen, waar ik onhandig met mijn tassen manoeuvreer en de ladder in mijn panty van mijn knie naar mijn hiel voel lopen, alsof hij probeert te ontsnappen aan de idiotie van Marino.

Daar gaan we weer, denk ik onwillekeurig. Het zoveelste spektakel. In sommige ogen zou het eruit kunnen zien alsof de politie me oppakt voor verhoor, en ik vraag me af of dat me straks ook via via ter ore komt.

'Waarom rijd jij rond om me te zoeken? Want dat doe je blijkbaar,' vraag ik als hij het portier dichtslaat. 'Echt, Marino...' Maar hij kan me niet horen.

Hij loopt om de auto heen en gaat achter het stuur zitten. Het interieur is smetteloos schoon en voorzien van alle denkbare sirenes, lampen, gereedschap en opslagkisten vol benodigdheden voor onderzoek van plaatsdelict. Het donkere vinyl is spiegelglad, en ik ruik autowas. De stoffen bekleding ziet eruit als nieuw, de asbak is brandschoon en het glas schittert alsof de SUV net een poetsbeurt heeft gehad. Marino is heel zorgvuldig met zijn voertuigen. Zijn huis, kantoor en kleding zijn een ander verhaal.

‘Heb ik je al verteld dat ik een bloedhekel heb aan die verdomde telefoons?’ klaagt hij zodra hij het portier met een klap heeft dichtgetrokken. ‘Sommige dingen moet je niet bespreken via een draadloos apparaat dat toegang biedt tot zo’n beetje je hele leven.’

‘Waarom ben je zo opgedirkt?’

‘Ik moest naar een wake. Niet iemand die je kent.’

‘Aha.’ Maar eigenlijk begrijp ik er niets van.

Marino is niet het soort man dat een pak en das aantrekt voor een wake. Dat doet hij amper voor een begrafenis of een trouwerij, en hij zou zich met dit weer zeker niet formeel kleden als hij daar geen heel goede reden voor had. Maar daar wil hij kennelijk niets over kwijt.

‘Nou, je ziet er goed uit en je ruikt ook lekker. Eens zien. Kaneel, sandelhout, een klein beetje citrusfruit en muskus. British Sterling doet me altijd denken aan high school.’

‘Nou niet over iets anders beginnen.’

‘Ik wist niet dat we het ergens over hadden.’

‘Ik heb het over spionage. Weet je nog toen onze grootste zorg was of er niemand rondreed met een scanner?’ zegt hij. ‘Of niemand op die manier probeerde je huistelefoon af te luisteren? Herinner je je de tijd nog dat er niet overal camera’s in je gezicht werden geduwd? Ik was daarnet op de Square om te kijken wie daar allemaal rondhing en toen begon zo’n snotneus van een student me te filmen met zijn telefoon.’

‘Hoe weet je dat het een student was?’

‘Hij zag eruit als een verwende aap met zijn slippers, korte broek en Rolex-horloge – zo weet ik dat.’

‘Wat deed je dan?’

‘Ik stelde alleen een paar vragen over wat de mensen gezien zouden kunnen hebben. Je weet dat er altijd mensen rondhangen voor The Coop en de cvs. Niet zoveel bij deze hitte, maar ze zitten liever zo vrij als een vogeltje in de buitenlucht dan lekker beschut in een mooi opvanghuis. Dat joch stond me te filmen alsof ik iemand ging neerschieten en hij misschien geluk zou hebben en het in beeld zou krijgen. Intussen zoemde er ook nog zo’n vervloekte drone rond. Ik haat al die technologie,’ moppert hij.

‘Vertel me alsjeblieft waarom ik in deze auto zit, want ik heb helemaal geen lift nodig omdat ik al ben waar ik moet zijn.’

‘Nee hoor, jij hebt geen lift nodig. Ik zou zeggen dat het kwaad al is geschied.’ Hij bekijkt me van top tot teen, en zijn zonnebril blijft te lang hangen bij de ladder in mijn kous.

‘Ik weet zeker dat je me niet hebt opgepikt om me dat te vertellen.’

‘Nee. Ik wil weten wat er met Bryce aan de hand is.’ Marino’s Ray Ban lijkt me vast te pinnen op mijn stoel.

‘Ik wist niet dat er iets met hem aan de hand is, behalve dat hij nog vermoeiender en irriteranter is dan anders.’

‘Precies. En waarom is dat? Denk daar eens over na.’

‘Goed, ik denk erover na. Mogelijk vanwege de hitte en de drukte op het werk. Zoals je heel goed weet, hebben we door het weer een enorme lading zaken, en hij en Ethan hebben problemen met die hork van een buurman, en wat nog meer... Ik geloof dat Bryce’ grootmoeder laatst haar galblaas heeft moeten laten verwijderen. Met andere woorden, er is een hoop stress. Maar wie kan in godsnaam weten wat er echt met hem of met wie dan ook aan de hand is, Marino?’

‘Als er een reden is om Bryce niet te vertrouwen, is dit het moment om het te zeggen, doc.’

‘Het lijkt me dat we hier genoeg over hebben gepraat,’ zeg ik boven het geblaas van de airco uit, waardoor ik tot op het bot verkleumd zal raken omdat mijn kleren vochtig zijn. ‘Ik heb op dit moment geen tijd om zomaar wat rond te rijden, en ik moet voor het diner nog een poging doen om me wat op te knappen.’

Ik maak aanstalten om uit te stappen, maar hij grijpt weer naar mijn arm.

3

‘Blijf.’ Hij zegt het alsof hij het tegen zijn Duitse herder Quincy heeft, die op dat moment niet in de kooi achter in de auto zit. De mislukte kadaverhond is kennelijk alleen bij mooi weer de beste vriend van de mens.

Hoewel hij vernoemd is naar de legendarische tv-lijkschouwer,